

Akikre büszkék vagyunk...

Néhány hete múltam 60 éves. Mindig büszke voltam, hogy a Frankában tölthettem a gimnáziumi éveimet, és azóta is életem meghatározója a ferencesség, a ferencesek, úgyhogy a címet szívesen átírnám: „*Akik büszkék a Frankára*”.

Ősszel lesz 47 éve, hogy Müller Marci barátom mesélte, vannak olyan középiskolák, ahol papok, szerzetesek tanítanak. Hittanra, templomba jártam, de kolostort addig még nem láttam. Otthon említettem a beszélgetést, édesapám valamit tudott Pannonhalmáról, de aztán nem volt többet erről szó. Mígnem Labbant Lajos plébános úr egyszer azzal állított be, hogy néhány nap múlva mehetek Esztergomba, a ferences gimnáziumba, felvételi vizsgára. Ugyanis édesapám javította az atya motorját, a gyakran elromló Jawa Pioniert (amit néhány év múlva nekem ajándékozott), és a legutóbbi szereléskor beszélgettek az egyházi gimnáziumokról, mely után az atya titokban levelet írt a bencéseknek és a ferenceseknek. Pannonhalmán lezárták már a felvételeket, de Esztergomba pótfelvételezhettem. Izgultam, pedig Jeromos igazgató atya szelíden fogadott, megírtam a magyar és matek feladatokat, kicsit beszélgettünk, nagyon tetszett minden, olyan élményem volt, mintha egy kicsit a Mennysországba csöppentem volna... December közepén kaptam a hírt, hogy fölvettek.

Szeptemberben Tarcza Aurél osztályfőnök és Barsi Balázs prefektus atya fogadtak bennünket. Mindkettőjüket szerettük, és ők is bennünket. Másodiktól Aurél atya leadta az osztályt, egyedül kezdett az új elsősökkel. Balázs atya három évig volt prefektusunk (mi voltunk az egyetlen osztálya), majd magiszteri feladatai miatt később Papp Tihamér és Marik Tamás atya viselte gondunkat. Félénk, falusi gyerek voltam, emlékszem az első éjszakák magányára, a negyedik emeleti, nyolcvanas hálóval szemközti ház esti, komor kéményeire, a hazavágyódás leplezésére... Aztán megszerettem az iskolát, a kollégiumot, az atyákat, az osztálytársakat. Most is emlékszem Balázs atya esti felolvasásaira, a stúdium utolsó fél órájában a hitünket, lelkünket ébresztő, magával ragadó beszédeire, az osztálymisékre, hogy hogyan vittük elsőben az ebédelői székeket a vasárnapi szentmisére, a mellékoltárokhoz beosztott latin ministrálásokra (még elsőben büntetésből kívülről meg kellett tanulnunk a latin válaszokat, mindenkitől egyenként kikérdezte). Az 5:55-ös ébresztőre, a reggeli stúdiumokra, hogy Felix atyával megmértük a fény sebességét, hogy hogyan csikorgott Lukács tanár úr tükörfényes, fekete bőrcipője a magyar cetlik némasága alatt. Hogy mekkorákat robbantott Vilmos atya a kémia órákon, hogyan lazáltuk el Kékesi tanár úr sziget-köreit, hogyan biztattuk Márton atyát a hihetetlen történetei újramesélésére, hogyan húztuk a történelem órát, István atyától egyre képtelenebbeket kérdezve, hogyan bojkottáltuk Tamás atyánál a földrajz dolgozatot. A tánciskolák izgalmára, a lelkigyakorlatok áhítatára, csöndjeire, vagy éppen titkos beszélgetéseire. Az osztálykirándulásokra, a kötelező mosogatásra, tálalásra, Viki nővérré, a betegszoba szigorú, de melegszívű őrmesterére. A második emeleti diákkápolna meghitt békéjére... Lőrinc atya fotószakkörére, Béda atya szobájának takarítására... A kripta titokzatosságára, amikor félhomályban lemerészkedtünk, a népdalversenyre, a szecskává avatásra, a szecskavezérekre és persze a szecskaverésre. A bankettre, a ballagásra, az érettségi előtti motorozásokra, az érettségi vizsgára, a felvételire és még sorolhatnám...

Még elsőben rám ragadt a Doki becenév. Kiskorom óta, ha kérdezték, azt mondtam, orvos szeretnék lenni, okát már nem tudom. Ez mindvégig kitartott, így az orvosira felvételiztem. A pontjaim megvoltak, de csak másodszorra, akkor is előfelvétellel jutottam be a budapesti egyetemre. Közben két évig műtős segéd voltam egy sebészeti osztályon. Jól éreztem magam ebben a közegben. Az egyetemet könnyelműen kezdtem, a Franka utáni szabadság, meg hogy

a második évben már nem kellett a felvételre készülni, nagyon ellazított. Motoroztam, vitorláztam, udvaroltam, társasági életet éltem, és mire észbe kaptam, már nagyon nehéz volt pótolni a lemaradást. De hál' Istennek visszazökkenem, amit annak is köszönhetek, hogy az egyetem negyedik éve után megnősültem. Feleségem évfolyamtársam volt, de nem az egyetem köreiből, hanem az alsó-krisztinavárosi templom hittanos társaságában ismerkedtünk meg. Akkoriban Blanckenstein Miklós vezetésével nagy „regnumos” élet virágzott a plébánia körül, s Erika is ehhez a közösséghez tartozott. Egy ideig én is jártam vele a máig is regnáló „Kedd”-i csapatba.

A diplománk átvételekor már két gyermekünk volt. Albérletben laktunk, így olyan állást kerestünk, ahol lakást is biztosítottak. A sebészet mellett a körzeti orvosi munka is tetszett, így végül Tatabányára kerültünk, ahol azóta is háziorként dolgozom. Az első praxisomban öt évet töltöttem, majd a szomszédos körzetbe kerültem, ahol jelenleg is vagyok. A háziorkosi hivatás mellett foglalkozás-egészségügyi feladatokat is ellátok, korábban a HIETE Családorvosi Tanszék oktatóorvosa is voltam. 2018 májusában az Év Családorvosa a Kárpát-medencében magyarországi díját kaptam. Isten bocsássa meg a díj odaítélőinek!

Kezdetben átmeneti otthonunknak gondoltuk Tatabányát (feleségem budai, én pilisvörösvári vagyok), de aztán megszerettük e helyet, a plébániát, az embereket. A kapott lakásból házba sikerült költöztünk. Feleségem az egyetem elvégzése után 15 évig itthon maradt, öt gyermekünk nevelése mellett az én kényelmemet szolgálta. Három fiunk a Frankába járt, két lányunk emiatt irigykedett is rájuk. Érdekes, a fiúknak nem mondtuk, hogy menjenek Esztergomba tanulni. Gyermekkorukban többször töltöttük családostól a húsvéti szent napokat a Frankában, a kollégiumban aludtunk, és minden szertartáson részt vehettek ők is. Láthatóan nagyon jól, otthonosan érezték magukat abban a közegben, azt hiszem, ez adta a legidősebb fiunknak a legnagyobb indítást, a többiek meg csak követték őt. A fiúk, Matyi, Marci és Balázs mindhárman orvosok már. Legidősebb lányunk, Zsófi tanár, Sára lányunk három és fél év orvosi egyetemi tanulmány után átjelentkezett a teológiára, szeptemberben kezd az ötödik évet. Két idősebb fiunk családjából öt unokánk van.

Az érettségi után kezdetben Tamás atya csopaki vitorlás táborai kapcsolak a ferencesekhez, majd több korombeli, volt frankás diákkal együtt Magyar Balázs (1974/B) kis hittanos csapatába tartoztam, mely a „Bokor” közösség lelkeségétől a karizmatikus megújuláson át az első rendi testvérek segítségével (többek között: János atya, Miklós atya, Balázs atya), a Ferences Világi Rendbe juttatott el bennünket. Feleségemmel együtt 26 éve tettünk örök fogadalmat az FVR regulájára, azóta is a budapesti Szent Erzsébet közösséghez tartozunk. Igyekszünk a földrajzi távolság ellenére részt venni a közösség életében.

Nyaranta több hetet töltünk Balatonakarattyán, ahol a part mentén található az első Rend nyaralója (már diákkoromban is csiszoltuk itt a vitorlás hajókat, segítettünk Péter bácsinak). Hétköznapokon is lejártunk misére, így ismerkedtünk meg Árpád atyával, akinek segítségével lehettem az „újkori ferences vitorlázás” felélesztésében, ami 15 éve egyre nagyobb hajókkal egyre nagyobb népszerűségnek örvend. Már kinevelődtek az új generációs kapitányok, akik segítenek a mostani diákok hajóztatásában.

Éppen két éve derült ki szívbillentyű-betegségem. Feleségem mondta, hogy furcsa zörejt hall, ha a fejét a mellkasomra hajtja (milyen hasznos, ha a feleség a férje mellkasán pihenteti a fejét). Elvitt a kardiológushoz, aki elküldött a szívsebészhez, aki kicserélte a beszűkült billentyűmet. No, de még előtte kiderült, hogy beteg az egyik vesém, így aztán a szívműtét előtt eltávolították azt is. Ha nem kell műteni a szívemet, valószínűleg később derül ki vese baja. Nagyon furcsa, kiszolgáltatott érzés volt a kórházi ágyból, a másik oldalról szemlélni a világot. Sokan fogták a kezem, és sokan imádkoztak értem, a család, a közösség, a barátok, a betegek. Négy hónap

pihenés után teljesen a régi rend szerint visszatértem a munkába, a mindennapi életbe, s ez azóta is így van. Deo gratias!

Nagy élmény számomra, amikor a Franka templomában öregdiákok és jelenlegi diákok teli torokból, együtt kiáltjuk az égbe: „*Ha dől Isten háza, tartsd erős vállad*”. Akkor, olykor egy könnycseppel a szemünkben nem is gondoljuk, hogy Isten már sokkal korábban, sokkal erősebb vállal tartja a mi törekeny házunkat, életünket... és a refrén utolsó mondata nemcsak Szent Ferencnek szól, hanem mindnyájunk számára felszólítás: „*Benned remél, im, Téged vár az Egyház, a Hon, s a hű magyar nép*”!



Dr. Geiszelhardt Gábor (1976/A)